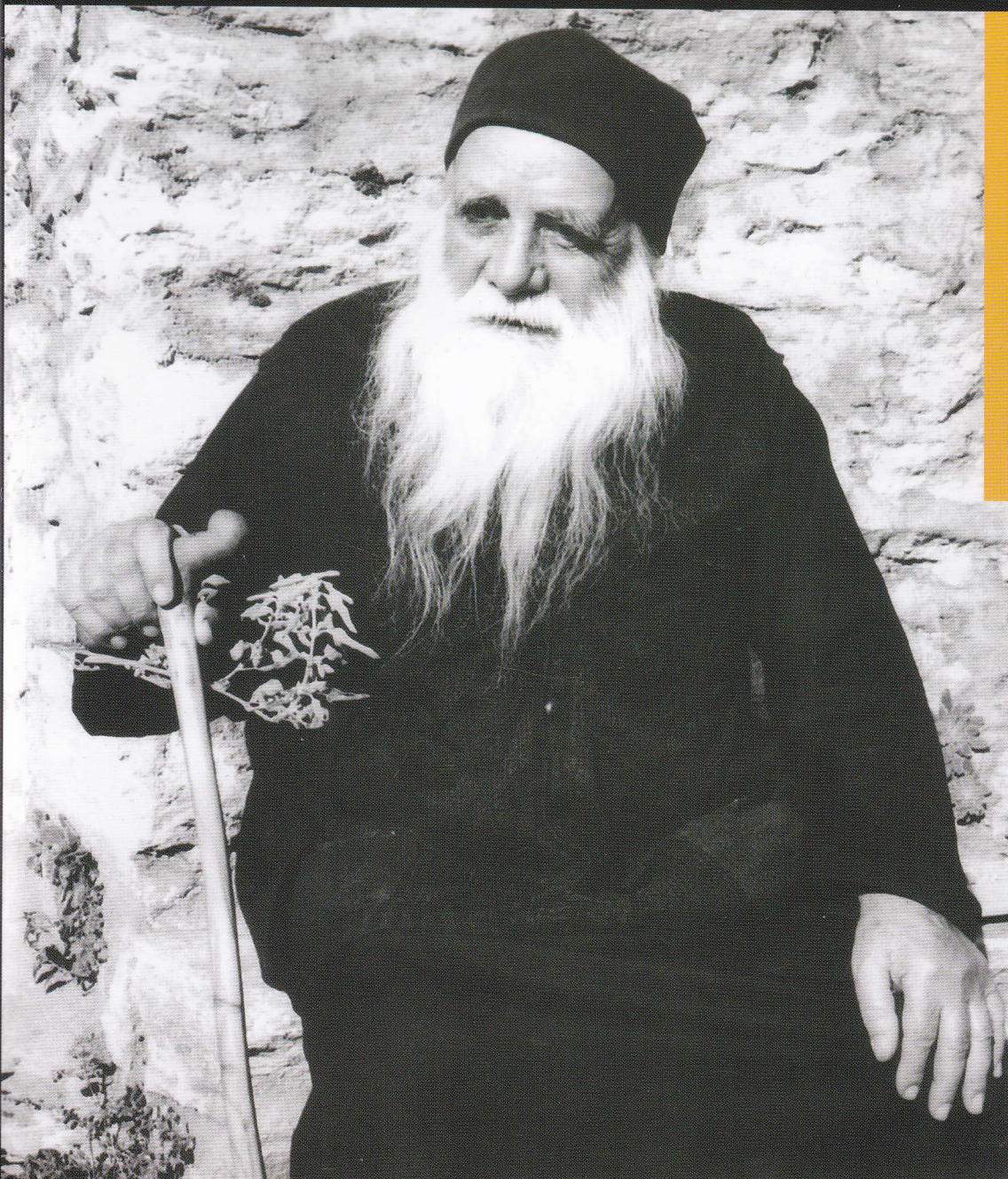

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IC XC
NIKA

FAMILIA ORTODOXĂ

pag. 1

Soții trebuie să aibă
dragoste curată între ei...

editorial | pag. 3

De ce nu ar avea și familia drepturile ei?

prăznuri | pag. 7

Părintele Florea Mureșanu
† 4 ianuarie 1961, Aiud

școala părinților | pag. 10

Tot mai mulți copii întâmpină probleme
de vorbire sau suferă de autism

cauzele bolilor | pag. 12

Glicemia normală sau despre cum
ne putem apăra de bolile infecțioase (II)

pag. 17

Un reputat neurochirurg ne oferă
alternativa...

cu noi este Dumnezeu | pag. 18

„Mamă, îți mulțumesc
că mă ajuți să trăiesc!”

pag. 24 | **al optulea veac**

Mai ucigătoare decât cancerul, mai
apăsătoare decât teroarea și mai nocivă
decât drogul este astăzi pornografia

pag. 29

Un război nedeclarat împotriva familiei?

pag. 34 | **minuni contemporane**

Iannis cel nebun pentru Hristos

pag. 38 | **convertiri**

Maica Mateea (Osswald)
Călătoria mea plină de peripeții
în căutarea Adevărului (I)

pag. 44 | **întrebări ale lumii de azi**

Nu-i lipsiți pe copii de părtășia cu Hristos!

pag. 46 | **teologica**

Legea Egalității - primul pas spre trecerea în
ilegalitate a creștinismului

pag. 49 | **dialog cu cititorii**

pag. 52 | **actualități**

Soții trebuie să aibă dragoste curată între ei...

Cineva m-a întrebat: „Ce unește-te mai mult pe bărbat cu femeia?” „Recunoștința”, îi răspund. Unul îl iubește pe celălalt pentru ceea ce îi dăruiește. Femeia îi dă bărbatului ei încrederea, devotamentul și ascultarea sa. Iar bărbatul îi dă femeii siguranța că o poate proteja. Femeia este doamna casei, dar și o mare servitoare, iar bărbatul este stăpânul casei, dar și hamalul ei.

Soții trebuie să aibă dragoste curată între ei pentru ca, existând un climat pașnic în familie, să-și poată îndeplini îndatoririle lor duhovnicești. Pentru a trăi în chip armonios, soții trebuie dintru început să pună ca temelie a vieții lor dragostea, dragostea cea scumpă, care se află în noblețea duhovnicească, în jertfirea de sine, iar nu în dragostea cea mîncinoasă, lumească și trupească. Atunci când există dragoste și jertfire de sine, întotdeauna unul se pune în situația celuiilalt, îl înțelege și-l doare. Iar atunci când cineva îl primește pe aproapele său în inima sa îndurerată, Îl primește pe Însuși Hristos, Care îl umple cu și mai multă veselie duhovnicească.

Atunci când există dragoste, chiar și departe de s-ar afla unul de celălalt,

siliți fiind de împrejurări, se află aproape, pentru că dragostea lui Hristos nu poate fi limitată prin distanțe. Însă atunci când, Doamne ferește!, soții nu au dragoste între ei, chiar de s-ar afla aproape, în realitate, însă, se află departe unul de celălalt. De aceea trebuie să se străduiască să păstreze dragostea în toată viața lor și să se jertfească unul pentru celălalt.

Dragostea trupească îi unește la exterior pe oamenii lumești, dar numai atâta vreme cât există factori lumești (*bani, frumusețe, poziție socială etc. - n.tr.*), și îi desparte atunci când ei dispar, ducându-i astfel la pierzare. În timp ce atunci când există dragostea duhovnicească, cea scumpă, chiar dacă unul dintre soți își pierde acești factori, aceasta nu numai că

nu-i desparte, ci îi unește și mai mult. Când există numai dragoste trupească, și, de pildă, femeia află că soțul ei a privit la alta, atunci îi aruncă vitriol în ochi și îl orbește. În timp ce, atunci când există dragoste curată, o doare mai mult și caută cu orice chip să-i aducă iarăși pe drumul cel bun. Astfel vine harul lui Dumnezeu.

Odată a venit la Colibă un oarecare medic grec din America. Am văzut că avea un chip luminos și de aceea l-am întrebat cu discreție despre viața lui. „Părinte”, mi-a spus el, „sunt ortodox, dar până în ultima vreme nici posturi nu am ținut, nici la biserică nu am mers. Într-o noapte am îngenuncheat în camera mea ca să-L rog pe Dumnezeu pentru o problemă ce mă preocupa, când deodată camera s-a umplut de o lumină plăcută. Pentru destulă vreme nu vedeam nimic decât numai lumină și simțeam o pace negrăită înlăuntrul meu”. M-am minunat, deoarece mi-am dat seama că omul acesta se învrednicise să vadă Lumina nezidită, și de aceea i-am cerut să-mi spună ce se întâmplase.

„Părinte”, mi-a spus, „sunt căsătorit și am trei copii. La început o duceam bine în familie. După o vreme, însă, femeia mea nu a mai avut răbdare să se ocupe de casă și de copii, și de aceea cerea mereu să ieșim la plimbări cu prietenele ei. I-am făcut hatârul. După puțin timp mi-a spus că vrea să meargă singură cu prietenele ei. Am primit și aceasta, iar eu mă îngrijeam de copii. După aceea nu a vrut să mergem în concediu împreună,

ci a cerut bani să meargă singură. Apoi mi-a cerut un apartament ca să trăiască singură. Am făcut-o și pe aceasta. Dar ea își aduna acolo prietenii. În acest răstimp încercam s-o ajut în felurite chipuri, cu sfaturi, ca să o conving să-i fie milă de copiii noștri, dar ea nici nu voia să audă. În cele din urmă mi-a luat o mare sumă de bani și a dispărut. Căutam și întrebam de ea peste tot, însă nici un rezultat, îi pierdusem urma cu desăvârșire. Într-o zi am aflat că venise aici, în Grecia, și locuia într-o casă de curvie. Mâhnirea mea pentru halul în care ajunsese nu se putea descrie. Cuprins de mâhnire, am îngenuncheat să mă rog. «Dumnezeul meu», am spus, «ajută-mă s-o găsesc și să fac tot ce îmi va sta în putință ca să nu-și piardă sufletul! Nu pot suferi s-o las în halul în care a ajuns». Atunci m-a învăluit acea Lumină, iar inima mea a fost inundată de pace”. Când am auzit, i-am spus: „Frate, Dumnezeu a văzut răbdarea, nerăutatea și dragostea ta și te-a mângâiat în acest chip”.

De aceea spun că ne vor judeca mirenii! Vedeți, acesta, care era medic în America, care avea o astfel de soție și care trăia în condițiile și mediul de acolo, de ce lucruri minunate s-a învrednicit!

Părintele Paisie Aghioritul,

din vol. *Viața de familie,*

edit. Evangelismos, 2003

Părintele Florea Mureșanu

† 4 ianuarie 1961, Aiud

În buchetul mărturisitorilor Bisericii noastre din veacul al XX-lea, părintele Florea Mureșanu este o aleasă floare, culeasă de Hristos din pământul Ardealului, care a sfârșit lupta cea bună luând cununa muceniciei în temnița Aiudului.

„Cărturar de seamă, patriot desăvârșit, intelectual de primă mână, scriitor original și mai presus de toate, preot adevărat..., prieten cu Blaga, iubitor de viață duhovnicească și pregătit să îmbrace haina călugărească, preotul Florea Mureșanu este unul din miile de martiri pe care i-a dat Biserica Ortodoxă”, spunea despre dânsul Arhiepiscopul Iustinian al Maramureșului și Sătmăruului.

Părintele Florea s-a născut într-o familie de țărani cu frica lui Dumnezeu, simpli, aproape neștiutori de carte, dar care i-au insuflat cele mai importante coordonate ce se vor face altarul de jertfă al vieții sale: dragostea de Dumnezeu și de semenii.

În tinerețe a avut parte de o solidă pregătire universitară, absolvind la Cluj în același timp Academia Teologică și Facultatea de Filosofie și Litere, și continuând apoi studiul ca bursier al Patriarhiei Române, cu o specializare la Universitatea din Strasbourg. În 1935 își susține teza de doctorat la Facultatea de Teologie din Cernăuți.

În timpul Diktatului de la Viena a rămas în Cluj, „trăind câteva săptămâni fugăr, ca să nu fie spânzurat”, după cum mărturisea el însuși,

după război. Tot în Clujul ocupat, împreună cu soția sa, a susținut o campanie publicistică care a culminat în 1943 cu editarea „Cazaniei lui Varlaam”. În casa lor primitoare, soții Mureșanu găzduiau intelectualitatea Clujului, adăpostind cenaclul literar al scriitorului Victor Papilian, printre participanți numărându-se Lucian Blaga, Ion Luca, Valeriu (Bartolomeu) Anania și mulți alții.

În plan pastoral-misionar, la început, Florea Mureșanu a fost catehet la școlile primare din Cluj, descoperindu-și astfel deschiderea pedagogică și dragostea pentru educarea tinerilor în duh creștinesc. A fost mai întâi paroh la Râșca de Sus, un sat în județul Cluj, pentru ca în 1934 să fie numit preot la Catedrala din oraș. În perioada în care a predat la Academia Teologică, a publicat numeroase articole în revistele eparhiale, iar în timpul grevei din 1946 a fost solidar cu studenții.

Din 1952 începe calvarul familiei Mureșanu. Părintele Florea este arestat și trimis pentru un an de zile la Canal. În timpul acestei mari încercări, face făgăduința ca, dacă va ieși teafăr din lăgăr, să ridice o mănăstire, întru slava lui Dumnezeu. Lucru pe care l-a și împlinit, ridicând mai apoi, între anii 1954-1957, un schit de lemn cu două chilii în comuna Suci de Sus, județul Maramureș, în locul numit „Breaza”, cu hramul Sfânta Treime. În predicile sale, părintele mărturisea astfel despre taina acestei mănăstiri: *„În locul celor 150 de mănăstiri și biserici distruse de generalul Bukow în anul 1762, construim și noi măcar una”*.

Acest schit era casa lui peste săptămână, deoarece casa parohiei din Suci, în care slujea, fusese ocupată abuziv de autorități. Alertate de pelerinajele care se desfășurau la noul lăcaș de rugăciune, autoritățile statului au trecut din nou la arestarea părintelui Mureșanu. La 2 iunie 1958 a avut loc ultimul hram al Schitului de la Breaza la care a participat părintele Florea, pentru că, în noaptea de 11 iunie 1958, Securitatea l-a arestat după o percheziție, răvășind biblioteca în care avea și un exemplar original din Cazania lui Varlaam. *„În zorii zilei, părintele Florea a fost obligat să ia în spate un sac plin cu cărți și a fost dus pe jos, peste dealul Breaza, până la mașina verde a Securității, care aștepta în Dealul*

Boierenilor (...). Nu au avut curajul să-l aducă prin sat, temându-se de revolta credincioșilor”, își amintește ucenicul său, părintele Gavril Bruzo. Acesta era pe atunci tânăr seminarist, plătind cu șase ani de închisoare îndrăzneala de a fi scris un memoriu către episcopie în apărarea părintelui Florea: „În 17 august, alături de bunicul meu și câțiva membri ai consiliului parohial, am redactat un memoriu către episcopul Clujului, pentru a interveni în favoarea preotului. Memoriul a fost semnat de 480 de localnici și trimis la Cluj. Însă, la primirea delegației, episcopul s-a dezis de noi”.

„Obligându-l să ducă în spate aceste cărți, «corp delict», trecând prin Târgu Lăpus prin fața unei bătrâne evlavioase, aceasta,

văzându-l, a strigat tare: «Sărut-mâna, dom părinte! Mergi cu adevărul în spate!»”, își amintea părintele Ioan Iovan de la Recea.

După anchete dure, părintele Florea este condamnat, în 1958, la 25 de ani de muncă silnică, deoarece făcuse „spionaj” și „împiedicase opera de colectivizare a agriculturii”. Având pe Domnul cel Răstignit pururi în inima și cugetul său, a rezistat regimului crud de detenție de la Aiud până la 4 ianuarie 1961.

În acea zi, părintele s-a dus „cu adevărul în spate” la Hristos, ca să mărturisească prin sângele său și al tuturor robilor de la Aiud că El singur este Dumnezeu nostru, iar afară de Dânsul pe altul nu știm...

Text îngrijit de obștea M-rii Diaconești

Tâlcuiri creștinești

(părintele Florea Mureșanu, 1932)

Acel ce viața-și teme – Cartea Sfântă chiar ne spune,

O va pierde împreună cu tot ce-a iubit din lume.

Cine însă viața-ntreagă pentru Hristos și-o jertfește –

Omorându-și moartea vieții – nemurire dobândește.

Dacă acesta-l adevărul, mă întreb adeseori:

Cea mai înaltă știință

E să știi ca să trăiești – sau e să știi să mori?

Dacă soarta te aruncă printre oamenii mișei,

Mai bine să te ucidă, decât să trăiești ca ei.

